

## POSTANOWIENIE

24 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Jacek Grela

na posiedzeniu niejawnym 24 lutego 2026 r. w Warszawie  
w sprawie z powództwa M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.  
przeciwko R. S., A. S. i A. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.  
o zapłatę,  
na skutek skargi kasacyjnej A. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie  
z 20 lipca 2023 r., V ACa 143/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od A. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. na rzecz M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

M. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wniosła o orzeczenie nakazem zapłaty z weksla, że pozwani A. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K., R. S. i A. S. winni solidarnie zapłacić na jej rzecz 83 717,83 zł wraz z należnymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

11 maja 2016 r. Sąd Okręgowy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, którym nakazał pozwanym, aby w terminie dwóch tygodni od dnia

doręczenia nakazu zapłacili solidarnie na rzecz powódki 83 717,83 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od 9 marca 2016 r. do dnia zapłaty.

Wyrokiem z 30 listopada 2020 r. Sąd Okręgowy w Warszawie utrzymał w mocy wydany nakaz zapłaty.

Wyrokiem z 20 lipca 2023 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację.

W skardze kasacyjnej pozwana A. sp. z o.o., jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, wskazała na przesłanki przedsądu przewidziane w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Zdaniem skarżącej w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

W judykaturze już wielokrotnie wypowiedziano się na temat charakterystyki skargi kasacyjnej (zob. postanowienie SN z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18). Wskazano tam m.in., że skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej.

Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398<sup>9</sup> k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie

może się przyczynić do rozwoju prawa. Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz uzasadnienia występowania w sprawie (zob. postanowienia SN: z 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; z 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07; z 26 września 2005 r., II PK 98/05; z 10 maja 2019 r., I CSK 627/18).

Szczegółowa analiza sprawy prowadzi do wniosku, że powyższa przesłanka nie została wykazana. W uzasadnieniu nie powołano argumentów, które mogłyby świadczyć, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Wywód prawny uzasadniający istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a więc cechującego się nowością i dotychczas niewyjaśnionego w orzecznictwie powinien bowiem wskazywać na wątpliwości kwalifikowane, a nie zwykłe, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy (zob. postanowienie SN z 26 września 2019 r., I CSK 228/19). Takich wątpliwości skarga kasacyjna nie zawiera.

Powołanie przez skarżącą, obok pkt 1 z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., także pkt 2 występującego w tym samym artykule nie jest zrozumiałe, skoro nie towarzyszy temu żadne uzasadnienie, a pkt 1 i 2 dotyczą różnych przyczyn składania wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej, nie znajdując też okoliczności, które obowiązuje brać pod uwagę z urzędu w ramach przedsądu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 99 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.

Jacek Grela

[S.J.]

[a.f.]